

Stanislava DUBOVÁ, *Jan Květ (1896-1965): mezi uměním a historií.*
**Diplomová práce Historického ústavu Filozofické fakulty Jihočeské
univerzity v Českých Budějovicích, České Budějovice 2010, 133 strany+12
příloh.**

Posudek oponentky:

Předkládaná práce je vítaným pokusem splatit dluh, který má česká historiografie vůči historikovi umění Janu Květovi už skoro půl století. Téma diplomantku zaujalo jak osobnostními rysy hlavního aktéra rekonstruovaného příběhu, tak atraktivním časovým rozložením, zachycujícím kaskádu zlomových událostí české politiky i kultury od první světové války po polovinu šedesátých let. Pro zachycení růstu tvůrčí osobnosti a jejího odkazu autorka zvolila tradiční chronologický postup. Na první tři kapitoly, postupující od rodinných dispozic a studií (I) přes první působiště (II) ke Květově řádné profesuře a následným činnostem, s ní spojeným (III), navazuje a z nich vychází kapitola čtvrtá s metaforickým názvem Pořádek duše i věcí, v níž se diplomantka pokusila o zhodnocení Květova teoretického díla zabývajícího se dějinami umění a téměř neznámého vlastního díla výtvarného, respektive scénografického.

Obsažný a dosud nevytěžený osobní fond Jana Květa (65 kartonů neuspořádané pozůstalosti) přinesl řadu detailů, s nimiž diplomantka zdařile pracuje jak ve vlastním textu, tak v poznámkovém aparátu. Stejně úspěšně doplňuje či kombinuje poznatky získané z dalších doprovodných fondů. V této souvislosti je škoda, že nenahlédla rovněž do Květovy korespondence s Janem Mukem, uložené (?) v Mukově fondu v SOkA J. Hradec, ačkoliv se dvěma tamními fondy pracovala. Zmiňovaná korespondence zasahuje zejména přelom padesátých a šedesátých let a poměrně otevřeně vyjadřuje (nejen) pedagogickou skepsi. Menší podíl živých postřehů z memoárové literatury (čtyři tituly) plně vyvažuje osobní výpověď historikova syna RNDr. Jana Květa, jíž diplomantka práci nejen „oživila“, ale také doplnila, konfrontovala či akcentovala řadu poznatků z listinných materiálů. Bezprostřední styl výpovědi je důležitou položkou příloh a poznámek, v samotném textu – zejména pokud jde o rozsáhlejší citaci – působí mírně rušivě. Pokud se diplomantka v souvislosti se záznamem výpovědi J. Květa mladšího (příloha II, 14 stran) hlásí k oral history, pečlivý přepis by měl také být z hlediska obecné faktografie ověřen (jména), doplněn, místy i korigován.

Svůj záměr, tj. vytvořit individuální biografii tvůrčí osobnosti širokého zájmového spektra a včlenit ji do reálných historických podmínek první poloviny dvacátého století, diplomantka splnila. Domnívám se, že ani archivní fondy, kterých z technických důvodů nemohla využít, by konstrukt, jež vytvořila, nijak významně neposunuly. Každopádně lze souhlasit s jejím závěrem, že jde o téma, které lze dále rozšiřovat dílčími poznatky a hlavně interpretacemi díla, které ve svém pojetí pouze naznačila.

Diplomantka vytvořila fundamentální text, na nějž lze navazovat v několika směrech. Dokázala si poradit s objemnou heuristikou, vhodně kladené otázky jí umožnily uspořádat přehlednou strukturu práce. Zásady historikova řemesla ovládá na velmi dobré úrovni, vyjadřuje se živým jazykem s tolerovatelným množstvím jazykových prohřešků zejména v interpunkci. Diplomovou práci jednoznačně doporučuji k obhajobě a hodnotím ji stupněm

v ý b o r n ě.

V Českých Budějovicích 21. srpna 2010

doc. Dagmar Blümlová, CSc.